

Бандура — один із найдавніших українських народних струнно-щипкових інструментів родини лютневих.

Зображення щипкового інструмента з невеликим округлим корпусом, вузькою шийкою з ладами й кількома струнами знайдено у Софійському соборі в Києві на фресці 11 ст.

"Інструмент цей найімовірніше походження дуже давнього, бо схожий він із інструментами східних народів, наприклад, біною китайською чи індійською. Не смію твердити, але гадаю, що пандура, на якій грецькі рапсоди оспівували подвиги своїх героїв, була схожа з нашою бандурою" — писав видатний український композитор М. В. Лисенко.

Перше письмове свідчення про появу бандури на землях України датується 1580 роком.

Бандура була улюбленим інструментом козаків. Бандуристи були у складі Війська Запорозького і разом із довбишами, сурмачами, трубачами виконували козацьку військову музику.

Традиційно бандури виготовляли з верби та липи, а київський майстер В. Герасименко почав робити свої інструменти з клену, досягнувши при цьому більш дзвінкого звучання та полегшивши конструкцію бандури.

Гра на бандурі дуже схожа до виконання на арфі — пальцями обидвох рук защіпують струни, яких у сучасних концертних хроматичних інструментах налічується до 65.

Нині бандура — сольний та ансамблевий інструмент, а також є у складі оркестрів народних інструментів. Вона чудово поєднується з класичними та електронними інструментами.